

at Meningen er, at, hvis den foreslaaede Paragraf vedtages, indskydes den mellem de nuværende §§ 12 og 13. — Jeg sætter samtlige Vndringsforslag til Forhandling under Et; den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Sessen): I Overensstemmelse med de Forhandlinger, som fandt Sted ved 2den Behandling af nærværende Lovforslag, har Udvalget taget det Spørgsmaal under Overveelse, hvor vidt der var Anledning til at opretholde det Forbud, som indeholdtes i § 5 mod Indførsel fra Udlandet af Kjøb af de firsødede Dyr, som sædvanlig bruges til Mennefsføde, saavel som af Levnetzmidler, tilberedte af disse, og Udvalget har ment, at der ikke var tilstrækkelig Høie hertil, idet den Sikkerhed, som Lovforslagets Bestemmelser skulde give for, at der i det Hele ikke forhandlede usundt Kjøb eller Kjøb af syge Dyr eller Levnetzmidler, tilberedte af saadanne Dyrs Kjøb, jo er bortfalden, saaledes at der ikke, naar Indførselsforbudet opretholdes, vilde være anden Forskjel med Hensyn til Kjøb fra Indlandet og fra Udlandet og med Hensyn til Sikkerhed for, at det ikke var usundt, end at der her i Landet fandtes Straffebestemmelser for den, som slagtede et sygt Dyr eller forhandlede et selvdødt Dyrs Kjøb uden at angive for Kjøberen, at det hidrørte fra et saadant Dyr, hvilke Straffebestemmelser maatte ikke fandtes i Udlandet. Men denne Forskjel har i Virkeligheden overmaade lidt at betyde, thi med Hensyn til Forhandlingen af Kjødet behandles jo den, der sælger Kjødet af et Dyr, som han er vidende om, var, da det blev slagtet, sygt, ens, enten Kjødet indføres fra Landet til Kjøbstæderne, altsaa naar det kommer her fra Landet, eller naar det kommer fra Udlandet. Udvalget har derfor ikke troet, at der var Grund til at opretholde Forbud mod en saadan Indførsel, saa meget mindre som et saadant Forbud vilde paa mange Steder være hindrende i den Konkurrence om Kjøbsalg, som det jo er nyttigt at vedligeholde, for at Prisen paa Kjøb ikke skal blive urimelig. Jeg skal derfor med disse faa Bemærkninger tillade mig at anbefale Udvalgets Vndringsforslag under Nr. 1 til det høie Things Vedtagelse. Det vil da desafølge som en Redaktionsændring, at det her hørende lille Vndringsforslag af Udvalget ligeledes vedtages.

Under Nr. 2 har et Mindretal af Udvalget stillet et Forslag, der i alt Væsentligt er overensstemmende med det Forslag vedrørende Slagtehus, som indeholdtes i Lovforslaget. At dette Forslag alene er stillet af to Medlemmer af Udvalget, hidrører, tror jeg, for en væsentlig Del deraf, at flere af Udvalgets Medlemmer, da Beslutningen herom toges, vare forhindrede i at være til Stede. Jeg har Grund til at tro, at det i Virkeligheden er et Flertal, der stiller dette Forslag, ligesom

jeg ogsaa har Grund til at vente, at den høitagtede Justitsminister vil tiltræde det og anbefale det. Det vilde efter min Betragtning synes besynderligt, om der, naar der tilbeiebringes en Lov om Eilsyn med Levnetzmidler, ikke i Loven var en Antydning af, at Lovgivningsmagten havde erkjendt, at den eneste egentlige Sikkerhed, der kan staffles Befolkningen for at kunne erholde sundt Kjøb, er ved en Kontrol i Slagtehusene med den der stedfindende Slagtning. Ligeledes er det vist, at, naar man ikke har gjort videregaaende Forslag om Oprettelsen af offentlige Slagtehus, ligger det deri, at Sagen, som af et eret Medlem sidst bemærket, er baade ny og, man tør maasse ogsaa sige efter vore maa Forhold, noget stor her i Landet, og at man frygter for de økonomiske Vanskeligheder, som i den Henseende maatte beredes Kommunerne. — Saaledes som Vndringsforslaget nu er affattet, opnaas der ganske vist kun Lidet eller Intet til Fremme af denne vigtige Sag, og for saa vidt har det jo ikke nogen virkelig Betydning, om dette Vndringsforslag vedtages eller ikke. Der bliver ikke derved lagt nogen som helst Tvang paa Kommunerne til at staffe saadanne Slagtehus til Stede; men jeg tror dog, at det vilde være passende og rigtig, at vi ikke lode Loven gaa her fra, uden at det fremgik af denne, at der havde været tænkt paa denne nyttige Foranstaltning.

De øvrige Vndringsforslag ere stillede af tvende Mindretal, henholdsvis paa to og tre Medlemmer. Uden at foregribe Motiveringen af disse Vndringsforslag turde jeg dog maasse bemærke, at Udvalgets Flertal ikke har kunnet tiltræde dem. Hvad det under Nr. 3 angaar, er det af den Grund, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 5 rammer egentlig nærmest kun den, som slakter Kreaturet og derefter sælger det til den første Forhandler, hvorimod den videre Forhandling af Kjødet ikke rammes gennem denne Bestemmelse; men det maa dog erkjendes, at det er i og for sig en stammelig Handling af den, som har kjøbt Kjødet og ved Bæst med, at det hidrører fra et selvdødt Dyr eller fra et Dyr, som har lidt af en Sygdom, at han atter sælger det som sundt og godt Kjøb uden at angive dets Besskaffenhed for Kjøberen, som ikke vilde have kjøbt det, dersom han vidste, navnlig at det var af et selvdødt Kreatur, hvad der er Noget, som Befolkningen har Modbydelighed for. Det forekommer mig, at ogsaa den, der forhandler Kjødet paa anden Haand, altsaa har kjøbt det af den, der har slagtet Kreaturet, og derefter sælger Kjødet, skjulende dets Egenkab for Kjøberen, bør være Straf undergiven. Det bør ikke være nok, at den, der saaledes har kjøbt det og forhandler det, har sikret sig ved en Attest, som han maasse har i Lommen, om, at Kjødet kan nydes uden Skade for Sundheden; thi det er navnlig, hvad selvdøde Kreaturer angaar, som bekjendt af stor Betydning